

PŘÍBĚHY NAŠICH SOUSEDŮ

Olga Vrbová

narozena 14. května 1936

Žije v Mělníku celý život.

Jmenuji se Olinka Vrbová a narodila jsem se 14. května 1936. Mám nejlepší kamarádku, která je stejně stará jako já a jmenuje se Hanka. Devátého května 1945:

„Hanka přiběhla a říkala: ‚Přijedou Američani, nás budou osvobozovat.‘ To bylo toho devátého května. ‚Půjdeme je vítat.‘ Tak jsme natrhaly kytice bezu a utíkaly jsme na to náměstí, kam se hnal celý Mělník. My s Hankou jsme tam také utíkaly. Přijely asi dvě auta. Takové ty džípy. Lidé říkali, že jsou to Američani. Najednou jsme slyšely takové dunění a letadla. Lidé si mysleli, že házejí letáky. Naneštěstí to nebyly letáky, ale byly to bomby. Hned nastal pochopitelně velký zmatek. Všichni lidé na náměstí se rozutekli.

Moje maminka nás chytila každou za jednu ruku a běželi jsme kolem bývalého Okresního národního výboru, kde jsme se chtěly schovat. Jenomže se nedařilo otevřít druhou polovinu dveří, a proto se všichni lidé hnali do jedné poloviny dveří. Byla to hrůza. My tři jsme se tam nakonec vůbec nedostaly, a tak jsme utíkaly pod ‚Okres‘ do Českolipské ulice, kde je ze strany vchod právě do sklepů pod celým Mělníkem. Zřejmě bylo vše připravené jako kryty, protože všude svítily petrolejové lampy a u zdí stály sedačky.“

Po nějaké době se objevil Hančin tatínek a odvedl ji domů. Až druhý den se Olinka dozvěděla, že je hledal v každém domě na náměstí a strachoval se o jejich životy.

„Když se to trochu utišilo a lidé se začali rozcházet, vyšly jsme s maminkou také na ulici. Jenomže jsme akorát přešly silnici a zase začaly padat bomby.“

Před drogerií u Fajtů naštěstí stál rodinný přítel, který Olinku s její maminkou schoval u sebe ve sklepě ještě s dalšími dvěma rodinami.

„Mezi petrolejem! No tam kdyby to bylo spadlo!“

Copak si ti dospělí neuvědomují, že to může bouchnout?

„Když se vše uklidnilo, zase jsme vyběhly a pokračovaly jsme dál. Viděly jsme roztřískané výlohy, všude plno skla. Utíkaly jsme ulicí k zámku. Protože jsme se chtěly dostat domů, tak jsme utíkaly ulicí k zámku, to je Svatováclavská. Tam byl hotel Rytíř, který je tam pořád. Pamatuji se, že tam měli za oknem kytičky s červenými tečkami. Jak pantoflíčky to vypadá. A to tam bylo poházené.“

Utíkaly jsme dál podle fary dolů na podhradí. Přišly jsme a vidíme, že je půl baráku pryč a nic jsme vlastně neměly. Náš děda stál před barákem. A teď kam? Zase jsme slyšely letadla, tak jsme utíkaly do hospody, kde jsme vlastně byly celou noc a celý ten následující den. Potom když už byl klid, neměly jsme kam jít. Měli jsme příbuzné na Pšovce, tak jsme šly k nim.“

9. května – první poválečný den zahynulo v Mladé Boleslavi a okolí téměř 500 lidí.